

24 uur

Een BDSM verhaal vanuit de ogen van een Meesteres én sub

door

Meesteres Moriah & haar sub t

Auteur: Meesteres Moriah en sub t
Fotografie cover: 123rf.com
ISBN: 9789465127248
Eerste druk 2024
Contact: mrsdoriah@meesteresdoriah.nl
Uitgeverij: Insert Internetuitgeverij

© 2024 Meesteres Moriah

Alle rechten voorbehouden. Geen enkel deel van dit boek mag worden gereproduceerd of verspreid in enige vorm of op enige wijze, elektronisch of mechanisch, inclusief fotokopiëren, opnemen, of enig informatieverwerkingssysteem, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur, behoudens in het geval van korte citaten opgenomen in kritische artikelen of recensies.

Een woord vooraf

Voor je ligt een uniek boek. Uniek in de zin dat dit idee spontaan is ontstaan tijdens het contact tussen mij en mijn sub t. Het begon met het stellen van persoonlijke vragen, over bijvoorbeeld zijn persoonlijkheid, zijn emoties, zijn angsten, maar ook over zijn fantasieën. We daagden elkaar uit, in creativiteit en eerlijkheid.

Ik hoor je bijna denken: “Mag een sub een Dominant uitdagen?” Of is dat *not done*? Natuurlijk mag dat, mits daar ruimte voor is. Ik hou ervan, ik vind het heerlijk om (vooral creatief) uitgedaagd te worden. Maar dat geldt natuurlijk niet voor iedere Dominant. En daarom is de blauwdruk van een D/s voor iedereen anders. En dat is prima. Het is daarom erg belangrijk dat je de (speel)partner kiest die daarbij past. Van beide kanten.

Met sub t heb ik in een relatief korte periode een mooie band opgebouwd. Dat is eigenlijk best uniek en dat komt niet op de minste plaats door zijn sociale, opgeruimde, liefdevolle en optimistische karakter. *To know him, is to love him*. En dat geldt niet alleen voor mij, maar dat geldt net zo goed voor mijn partner/sub. Ook die twee kunnen het goed met elkaar vinden.

Ik vind het overigens prachtig en ontzettend liefdevol dat zijn vrouw hem hiervoor de ruimte heeft gegeven. Het zegt iets over haar liefde voor hem. Ik vind dat bijzonder en ik hoop dat er ooit een moment komt, dat ik haar mag leren kennen. Voor haar één en al respect.

Maar terug naar het boek. Het begin van dit boek hebben we elkaar creatief uitgedaagd, op een kinky manier. We hebben een prachtige BDSM beleving beschreven, om en om een hoofdstuk. Voor we gingen schrijven, wisten we nooit waar de ander ons naar toe had geleid. Het was keer op keer een feestje om het te ontdekken en een uitdaging om daar weer aan verder te breien.

Het tweede gedeelte van dit boek hebben we elkaar in eerlijkheid uitgedaagd, door elkaar vragen te stellen waardoor we steeds meer van elkaar te weten kwamen, maar soms ook van onszelf. In deze hectische maatschappij waarbij we continu worden afgeleid door prikkels nemen we amper de tijd om even stil te staan en te luisteren naar onszelf. Af en toe in onszelf af te dalen, op zoek naar antwoorden of naar een verloren stukje “ik”.

Ik hoop dat je net zoveel gaat genieten van het lezen als wij hebben gehad met het schrijven. Misschien zijn niet alle fantasieën, jouw fantasieën, maar tussen de woorden en beelden, vind je de diepere lagen die BDSM rijk is. En misschien herken je in onze oprechte antwoorden naar elkaar, ook wel een stukje van jezelf. Zodat onze woorden, ook een beetje jouw woorden zullen zijn.

Meesteres Moriah

hij: Aantrekkingskracht

Ik kijk op mijn horloge: het is 11.48 uur, nog acht minuten voordat mijn trein één van de drukste stations van Nederland binnenrijdt. Ik bewonder het prachtige Hollandse landschap: weilanden, slootjes, koeien, ganzen en zwanen: ze genieten van het aangename voorjaarszonnetje. Spoedig hierna zie ik de eerste gebouwen verschijnen en naderen wij het station waar ik moet overstappen. Sommige reizigers pakken alvast hun spullen en gaan naar het balkon; ik besluit om nog even te blijven zitten en denk terug aan de goede presentatie die ik vanmorgen heb gegeven. Ja, ik ben trots op wat ik daar heb laten zien! Als de trein het station binnenglijdt, stukt mijn adem: op één van de andere perrons zie ik een prachtige Lady staan, gekleed in een lange zwartleren jas, laarzen met hoge hakken en een elegante hoed; handschoenen maken haar outfit compleet. Ze staat daar min of meer alleen, niemand in haar directe nabijheid. Verstijfd van wat ik zie, blijf ik zitten, ook nadat de trein al even stilstaat langs het perron. Ik stap uit en besluit om deze bijzondere Mevrouw van dichterbij te aanschouwen en, als ik het durf, Haar aan te spreken en Haar een compliment te geven met Haar prachtige verschijning. Als ik op 'Haar' perron aankom, zit mijn hart in mijn keel: ik durf niet op Haar af te stappen en besluit Haar op 'veilige' afstand te observeren. Haar trein arriveert; ik zie Haar gracieus instappen en stiekem genieten van een paar mannelijk blikken: de mijne was daar één van.

Door een ondefinieerbare aantrekkingskracht stap ik dezelfde coupé in: het is erg rustig in de trein, fijn. Zij heeft een mooie plek uitgezocht bij het raam, ik besluit aan de andere zijde van het gangpad te gaan zitten, ook bij het raam. Ik betrap mij erop dat ik al een aantal keer in Haar richting heb gekeken voordat de trein is vertrokken; Zij heeft Haar rode leren handschoenen uitgedaan, Haar jas losgemaakt en Haar benen over elkaar geslagen. Ik zie nu dat Zij prachtige zwarte laarzen draagt die tot net onder de knie reiken; de hakken van Haar laarzen maken diepe indruk op mij. Inmiddels heb ik mijn hartslag weer redelijk onder controle, gelukkig maar. Ik kan mijn ogen niet afhouden van deze stijlvolle Lady en doe tegelijkertijd alsof ik druk op mijn laptop zit te werken. Op een gegeven moment kijk ik naar Haar: op exact hetzelfde moment voel ik Haar ogen op mij gericht. Ik bevries, het zweet staat op mijn rug: wat nu? Ze staat op, gaat recht tegenover mij zitten, benen over elkaar geslagen, zonder iets te zeggen. Ik

kijk verdwaasd op mijn laptop maar herken geen van de tekens op de aanslagtoetsen. 'Zo, wat gebeurt hier allemaal?' hoor ik Haar zeggen. Ik stamel een paar woorden: 'Ik eh... ben onderweg naar mijn werk en eh... ik moet nog wat dingen voorbereiden', in de ijdele hoop dat Ze dit gelooft. 'Volgens mij was jij met heel andere dingen bezig' hoor ik Haar zeggen, gevolgd door 'Klopt dat'? Er is nu geen ontkomen meer aan: ik besluit kleur te bekennen en hoop dat de trein snel bij het volgende station is: ik wil weg uit deze situatie. 'Ja' antwoord ik eerlijk en besluit om maar naar buiten te kijken. Haar volgende vraag slaat is als een bom: 'Wat deed jij dan precies'? gevolgd door de opmerking: 'En ik wil dat je mij aankijkt als ik tegen je spreek'! Mijn hele lijf voelt week, mijn hart weet niet wat het overkomt en verloren als ik toch al ben, besluit ik te doen wat Zij zegt. Ik staar recht in Haar 2 helderblauwe ogen waarvan ik het gevoel heb dat die dwars door mij heen kijken. Haar gezicht ziet er ongelooflijk mooi uit waardoor ik geen woord meer kan uitbrengen. 'Ik wacht op je antwoord' hoor ik Haar zeggen. Ik zeg dat ik Haar op het perron zag staan en dat ik om een voor mij totaal onverklaarbare reden naar Haar toe MOEST. 'O, is dat zo? En wat wil je nu tegen mij zeggen of aan mij vragen'? Ik voel mij als een murw geslagen boxer die knock-out in de hoek van de ring ligt en geen zin meer heeft om door te vechten. Mijn laatste restje redeneervermogen veeg ik bij elkaar en stamel: 'Niets Mevrouw, doen wat U zegt'. Stilte. 'Dat is inderdaad precies wat jij gaat doen'. Met deze woorden verbreekt Zij de stilte die een eeuwigheid leek te duren. Zij overhandigt mij een kaartje en zegt: 'Ik wil dat je klokslag 19.30 uur aanbelt op dit adres.

De rest van de dag ben ik er met mijn hoofd totaal niet bij: ik zeg twee afspraken af, ga naar huis en vertel mijn vrouw wat ik heb meegemaakt. Zij begrijpt mij als geen ander, zij kent mijn gevoelens gedachten en fantasieën, al ruim dertig jaar. Zij geeft mij de ruimte om te zijn wie ik ben, mijzelf verder te ontdekken: ik houd zielsveel van haar. Ik wil mijn hoofd leegmaken wat natuurlijk niet lukt. Ik besluit muziek te gaan luisteren om tot rust te komen: dit helpt enigszins maar in mijn lijf en hoofd blijft het vooral onrustig. Ik probeer iets te eten en te drinken, kijk naar de wijzers van de klok die richting 18.00 uur gaan. Nog 1,5 uur... Ik neem een warme douche en blijf er veel langer onder staan dan normaal, wil even aan helemaal niets denken. Na het douchen moet ik toch echt opschieten met aankleden en gereedmaken anders ga ik 19.30 uur niet halen, mijn vrouw helpt mij gelukkig. Bij vertrek geef ik mijn vrouw een kus, ze zegt: "Fijne avond

gewenst, schat, het komt allemaal goed, de mevrouw zal ongetwijfeld goed voor je zorgen, zit daar dus maar niet over in. En als er iets is, stuur mij dan even een appje. Het zou immers zomaar kunnen dat dingen anders lopen”. Op de weg is het gelukkig rustig en als ik mijn auto in de buurt van het opgegeven adres parkeer, heb ik nog meer dan een kwartier de tijd om even rond te lopen. Het doet mij goed om de frisse lucht op te snuiven. Het adres waar ik moet zijn, ligt in een chique buitenwijk: ik zie prachtige appartementencomplexen, gebouwd in neoklassieke stijl. Om exact 19.30 uur druk ik met trillende vingers op de deurbel: een zoemer volgt waarna de deur tot de centrale hal opengaat. Ik pak de lift naar de 5^e verdieping en aangekomen bij het opgegeven nummer klop ik aan, precies zoals aangegeven in de instructies. Een keurige jonge vrouw doet open en leidt mij naar een kamer die er ‘gewoon’ uitziet, ‘Gelukkig maar’ denk ik. ‘Je mag je hier uitkleden en de kleding netjes opvouwen en op de stoel leggen’. Ok, dat lukt mij wel. ‘En als je daarmee klaar bent, ga je met je neus tegen die wand staan met je handen in je nek en benen gespreid’. De vrouw verlaat de kamer. Ik denk ‘Huh, wat is dit dan?’ Ik gehoorzaam, besluit geen vragen te stellen, trek mijn kleren uit en leg ze keurig op de stoel, daarna volg ik de gegeven instructies op. Er gebeurt vervolgens niets: ik zie en hoor niets, het is muisstil. Plotseling hoor ik de deur opengaan en bemerk ik dat iemand mij van achteren nadert. Ik ruik verrukkelijke parfum maar durf niets te zeggen. Ik wil huilen, ik wil vluchten maar voel dat dat niet gaat: ik sta hier en geef mij over. De persoon achter mij komt dichterbij: ik voel een nagel in mijn nek die vervolgens langzaam langs mijn ruggengraat naar beneden gaat. Ik ril, tril en beweeg automatisch mijn hoofd naar achteren. ‘Neus tegen de wand’ hoor ik nu een bekende stem zeggen. Ik doe wat er gezegd wordt. Wat heeft Zij voor mij in petto?

Zij: Kat en muis

Ik heb haast en zie op de klok dat ik nog maar een paar minuten de tijd heb, wil het nog lukken op tijd op het perron te komen. Vlug trek ik mijn leren jas van de kapstok, mijn handschoenen en hoed en ren de deur uit. Terwijl mijn hoge hakken op de stoeptegels tikken, probeer ik mijn hoed op te zetten en handschoenen aan te trekken. Ik betwijfel of de hoed helemaal goed gelukt is en zodra ik een winkelruit tegenkom, check ik het. Redelijk, kan beter, maar goed genoeg voor nu.

Net op tijd arriveer ik op Amsterdam Centraal. Ik heb een hekel aan Amsterdam. Of eigenlijk niet aan Amsterdam, maar wel aan de drukte. Het is dus niet zo gek dat ik op het perron een plekje zoek, waarbij ik zoveel mogelijk alleen kom te staan. Ik hou van ruimte en ondanks dat ik van mensen hou, hoef ik ze niet zo nodig ongevraagd in mijn aura. Ik kies graag zelf de personen hiervoor uit en als ik om mij heen kijk, zie ik niemand die daarvoor in aanmerking komt. Ik sta er nog maar amper en ik zie "mijn trein" al binnen rijden. Gelukkig. Ik stap snel in en zoek een plekje in één van de coupés. Uiteraard de minst drukke, met een vrij plekje aan het raam. Ik vind het fijn naar het voorbij schietende landschap te kijken en mijn gedachten vrij te laten vliegen.

Enmaal zittend op het plekje bij het raam, doe ik mijn handschoenen uit en knoop mijn jas los. Ik kijk even op als er een medereiziger aan de andere kant van het gangpad gaat zitten. Het is een lange slanke man, met zijn laptop onder zijn arm. Had ik hem zojuist niet op het perron gezien? Echt goed kan ik het mij niet herinneren. Via de schittering van het raam zie ik dat hij zijn laptop open slaat, zijn blik is echter niet gericht op zijn beeldscherm, maar in het raam zie ik dat hij naar mij kijkt. Hij rammelt wat op de toetsen, maar ik kan mij niet aan de indruk onttrekken dat dit hooguit pro forma gebeurt, slechts om zich een houding te geven. Ik voel zijn energie en ik voel ook hoe zijn blik nog steeds op mij gericht is. Abrupt draai ik mijn hoofd om zodat onze blikken elkaar kruizen. Ik zie hem lichtelijk ongemakkelijk worden. Onzichtbaar glimlach ik, alleen voor iemand die mij beter kent zou het zichtbaar kunnen zijn. Ik ben een jager, ik speel graag met mijn prooi en dit heerschap voelt zich duidelijk onzeker onder mijn scherpe blik. Misschien moet ik het hem nog wat lastiger maken, de rit naar Den Haag duurt nog wel even. Ik heb de tijd.

Terwijl ik hem strak blijf aankijken, sta ik op, loop naar hem toe en neem recht tegenover hem plaats. Inwendig lach ik nog steeds, want zijn gezicht spreekt boekdelen. Hij is geïnteresseerd, maar gelijktijdig onzeker, ongemakkelijk en beschaafd genoeg om hier niet ongegeneerd aan toe te geven. Een blik op zijn handen toont mij een trouwring. Hij slaat zijn blik neer, opnieuw richting beeldscherm. Drukt nog wat toetsen in, waarvan ik zelfs vanaf mijn plek kan zien dat het nooit een logisch woord kan vormen. "Zo wat gebeurt hier allemaal?"

De reiziger kleurt rood, hij voelt zich duidelijk betrappt. Hij probeer nog wat onzin bij elkaar te verzinnen, maar hij weet dondersgoed dat ik hem door heb. Maar misschien gelooft hij zelf in wat hij stamelt. Iets over "dingen voorbereiden". Als ik zijn toets combinatie goed heb gevolgd, was dat misschien iets in het Chinees, want daar zat totaal geen logisch Nederlands woord bij.

Ik besluit hem ermee te confronteren. Ik ben de kat en hij is mijn muis en ik zet er graag mijn lange nagels in. "Volgens mij was jij met heel andere dingen bezig. Klopt dat?"

Zijn hoofd is nog roder geworden en hij besluit kleur te bekennen. Hij knikt en mompelt iets van "ja". Ik besluit het hem nog iets moeilijker te maken, zeg maar spreekwoordelijk met de billen bloot. "Wat deed jij dan precies?" Hij probeert duidelijk mijn blik te ontwijken, maar ik wil de onzekerheid in zijn ogen lezen. Zijn angstzweet kan ik bijna ruiken, maar ik wil ook beeld. "Kijk me aan als ik tegen je spreek!"

Verschrikt kijkt hij mij nu aan, maar er komt nog geen geluid uit zijn keel. Uit alles kan ik opmaken dat hij zich in een hoek voelt gedreven. En daar heb ik hem graag. "Ik wacht op je antwoord". En dan komt de aap uit de mouw. Hij vertelt dat hij me op het perron had zien staan. Dus toch. En hij vervolgt zijn zin dat hij om totaal onverklaarbare redenen naar mij toe moest. Blijkbaar had hij dus helemaal niet in deze trein hoeven te zitten, maar had hij mij gevolgd. Ik heb nog geen idee wat ik van de situatie moet denken. Hij ziet er niet uit als een perverse stalker, maar ja, hoe zien die eruit? Hij voelt niet verkeerd, maar ik kan me natuurlijk vergissen. Het is op zich best vreemd dat hij mij heeft achtervolgd, de trein in. Aangezien zijn energie niet heel verkeerd voelt, vraag ik nog even door. "O, is dat zo? En wat wil je nu tegen mij zeggen of aan mij vragen?"

"Niets Mevrouw, doen wat U zegt."

Zijn woorden voelen oprecht en hij is zichtbaar van zichzelf ontdaan. Dit is blijkbaar een gevoel wat hij niet kent. Ik blijf hem aankijken, probeer zijn energie te voelen. Hij voelt niet verkeerd en ik denk niet dat mijn gevoel mij misleidt. Ik laat de stilte groeien, zodat ik nog iets verder kan voelen, dwars door zijn buitenste laag heen. Het voelt goed. Misschien moet ik dit muisje een kans geven. Ik overhandig hem mijn kaartje: "Ik wil dat je klokslag 19.30 uur aanbelt op dit adres". Als hij durft, zal hij er zijn. "Zo, en nu die trein uit want je hebt hier blijkbaar niks te zoeken".

Terwijl de trein zijn vaart vermindert, staat hij op, met het kaartje in zijn ene hand en zijn laptop in zijn andere. Hij weet zich duidelijk geen houding te geven. Een tikkeltje onzeker loopt hij naar de deur van de wagon en stapt uit op het perron.

Zelf vervolg ik mijn tocht naar Den Haag. De rest van de rit vermaak ik me met het voorbijtrekkende landschap. Nog even denk ik aan die reiziger, zal hij durven komen?

Het is klokslag 19.30 uur als ik de huistelefoon hoor. Ik had zojuist een kop koffie ingeschonken, voor mijzelf en een goede vriendin. Ik had haar net verteld over "de reiziger". Ze had gelachen, ze kent mijn grillen. Bij het overgaan van de huistelefoon was zij de eerste die riep: "Daar zal je hem hebben! Zal ik hem open doen?"

"Goed idee, loods hem maar naar de logeerkamer en laat hem zich maar uitkleden. En als hij dat heeft gedaan, kan hij met zijn gezicht naar de muur op mij wachten." We zijn beiden nog aan het lachen om dit idee als er op de voordeur wordt geklopt. Mijn vriendin hoor ik de deur openen, hem binnen laten en naar de logeerkamer loods en. "Je mag je hier uitkleden en de kleding netjes opvouwen en op de stoel leggen. Als je daarmee klaar bent, ga je met je neus tegen die wand staan met je handen in je nek en benen gespreid".

Ik moet lachen, wat zal het muisje denken? Zal hij er gehoor aan geven? Zou hij het echt durven? Waarschijnlijk wel, anders was hij niet gekomen. Ik maak geen haast om naar hem toe te gaan. Laat hem maar heel even daar alleen staan. Het is al spannend genoeg.

Mijn vriendin is inmiddels weer bij me komen zitten. We kletsen nog wat en drinken onze koffie op. Zodra mijn kopje weer op de tafel staat, sta ik op. Ik geef mijn vriendin een knipoog en loop naar de logeerkamer. Eén blik in de kamer vertelt mij dat hij precies heeft gedaan wat er is gevraagd. Op de stoel ligt - netjes opgevouwen - een stapeltje kleding en het muisje zelf staat naakt, met zijn neus tegen de muur en zijn handen in zijn nek.

Ik loop naar hem toe en met één van mijn lange nagels trek ik een rood spoor van zijn nek tot zijn billen. Ik trek zijn hoofd naar achter: "Neus tegen de wand" fluister ik in zijn oor. Doordat ik zo dicht bij hem sta, voel ik hoe er een rilling ontsnapt uit zijn lichaam. Ik voel aan alles hoe spannend hij het vindt, maar ook hoe dubbel. Enerzijds voel ik zijn nieuwsgierigheid, de eerste stappen van zijn ontdekkingsstocht, maar aan de andere kant voel ik ook zijn onzekerheid. Vragen die door zijn hoofd heen razen, zoals "is dit wel normaal?".

Hoewel ik van nature een sadist ben, voel ik aan alles dat ik een beetje rustig aan moet doen met dit muisje. Ik wil langer met hem spelen en hem niet met een staart tussen zijn benen laten vluchten. Het woord "staart" brengt me direct op een idee. Ik heb ergens nog een leuke buttplug met staart liggen, maar waar? Ik kijk rond, tot mijn blik valt op een hoog houten ladekastje. Daar moet hij in liggen. Ik laat het muisje even los en loop naar het ladekastje. In het voorbij gaan, gris ik direct een paar boeien uit de kast. Altijd makkelijk. Terwijl muisje met zijn neus nog steeds gericht is op de muur, doorzoek ik de lades. Bij de derde is het raak, daar ligt een mooie glimmende buttplug, met een lange pluizerige staart. In dezelfde lade ligt ook een fles glijmiddel. Ook handig.

Terug bij muisje, doe ik hem eerst één voor één de polsboeien om. "Bukken", hoor ik mezelf zeggen. Hij luistert, doet een stapje naar achter zodat hij voorover kan bukken. "Braaf muisje!" Ik zie een vragende blik verschijnen op zijn gezicht, maar hij houdt wijselijk zijn mond. Terwijl hij voorover gebukt staat, smeer ik wat glijmiddel op de buttplug. Wanneer ik er van overtuigd ben dat deze goed is ingesmeerd, laat ik de buttplug rustig in zijn anus glijden. Hij had dit duidelijk niet verwacht en ik hoor een gesmoorde kreun uit zijn mond ontsnappen. Wat zou hij eigenlijk verwachten? Ik mag aannemen dat hij vooraf toch wel heeft nagedacht? Wie was deze man eigenlijk? Met een schuine blik kijk ik naar het stapeltje met kleding. Zal daar een aanwijzing tussen zitten? Een telefoon, een

rijbewijs? Ik ben eigenlijk wel nieuwsgierig. Om mezelf toegang te verschaffen, draai ik het muisje om en maak ik zijn polsboeien vast aan twee ringen die vastgemaakt zijn aan de muur. Ik zie hem een tikkeltje verward kijken, blijkbaar had hij deze ringen nog niet gezien. Ze zijn ook niet zo opvallend, maar handig zijn ze absoluut. Vooral voor dit soort mini feestjes.

Terwijl het muisje met zijn blik mij in al mijn bewegingen volgt, loop ik naar zijn stapeltje met kleding. Alles keurig opgevouwen. “Netjes, perfectionistisch, geordend”, gaat er door mijn hoofd. Hij kan er vast niet tegen als ik chaos in zijn orde breng. Ik hussel dus vrolijk alle kleding door elkaar, tot het allemaal op één hoop ligt. Ondertussen gevonden, waar naar ik zocht. Een mobiele telefoon, met hoesje. Ik laat muisje zien wat ik te pakken heb en ik zie hem schrikken. Dit had hij niet verwacht. Ik moet lachen om het gezicht wat hij trekt. Pure wanhoop lijkt er te ontstaan, want waar is hij in beland? Tja, dat had je beter vooraf kunnen bedenken. Je bent nu van mij. Ik lach naar hem. “Zo muisje, ik ga eens kijken wie er zo weerloos in mijn boeien staat”. Het muisje wil iets zeggen, mij wellicht tegenhouden, maar uit zijn boeien kan hij niet ontsnappen en de ringen zitten stevig in de muur. Hij kan geen kant op. Schreeuwen kan hij wel en ik weet niet wat hij precies roept, maar er komt absoluut ongewenst geluid uit zijn mond. Daar weet ik wel raad mee. Gelukkig liggen door heel het huis rollen duct tape verspreid, zo ook in dit vertrek. Altijd handig, want dat spul komt altijd van pas. Ik trek mijn slip uit, prop deze in zijn mond en plak er vervolgens een strook duct tape overheen. “Zo muisje, ik hou niet van herrie, dus jij houdt je even stil, zodat ik op onderzoek kan gaan.”

Muisje is nu stil, ik hoor nog wel wat gekke geluiden, maar het is gesmoord door mijn slip en in ieder geval niet meer zo prominent aanwezig. Ik loop terug naar de stapel met kleding, waar ik de mobiele telefoon op had gelegd. Ik sla hem open, en bingo! Er zit een rijbewijs in één van de vakjes. Daar hoopte ik al op. Ik trek hem eruit en lees de naam die erop staat. “Zo, zo, het grijze muisje heeft een naam. Dag Johan de Groterzager!”

“Leuk kennis met je te maken”

En ik geef hem mijn meest stralende glimlach.

Hij: Roodgelakte nagel

Ik hoor de ‘Mevrouw’ dichterbij komen en voel plotseling een scherpe punt in mijn nek waarop mijn lijf direct reageert: ‘Wat is dit?’ denk ik? Nadat ik de punt voel, merk ik dat deze in een rechte lijn over mijn rug wordt getrokken, helemaal tot aan mijn bil. Ik vermoed dat het één van haar nagels is maar weet het niet zeker. Om haar doldrieste actie kracht bij te zetten, pakt ze mij bij mijn haren en trekt mijn hoofd naar acteren. Ik hoor haar fluisteren in mijn rechteroor: ‘Neus tegen de wand’. De rillingen liepen al over mijn rug en nu voel ik zelfs een enorme rilling die mijn lichaam verlaat. ‘Is dit wel normaal?’ schiet door mijn hoofd en “Wil ik dit wel”? Ik weet niet wat mij overkomt: pijn, genot of een wonderbaarlijke cocktail van deze 2: ik wil vechten, vluchten maar mij tegelijkertijd, hoe vreemd het ook klinkt, volledig aan haar overgeven. Het voelt zó dubbel.... Ik merk nog iets anders: mijn pik is binnen no-time tot leven gebracht: hij staat fier rechtop, alsof hij zeggen wil: ‘Hallo baas, gezellig hier, hè’! Nou nee, want terwijl ik aan het bijkomen ben van de kras die er ongetwijfeld op mijn rug staat, denk ik snel na, vastberaden om een soort van ontsnappingsplan te bedenken. Niet om direct naar buiten te rennen maar meer een manier te vinden om met Haar in gesprek te komen en zelf de regie in handen te nemen, iets wat ik gewend ben te doen. Voordat ik aanbelde, was ik echt oprecht nieuwsgierig naar deze Mevrouw met Haar onweerstaanbare aantrekkingskracht en dacht ik dat we vanavond wellicht nader kennis zouden maken onder het genot van een kopje koffie en daarna misschien een drankje: vanuit dat punt zouden we dan rustig kunnen kijken hoe we de dingen gaan aanpakken. Voor mij is het namelijk één grote, nieuwe ontdekkingstocht. En nu, kijk eens wat mij nu allemaal overkomt? Eerlijk gezegd vond ik zojuist het best spannend om mij uit te kleden maar nu lijkt het een heel andere (lees voor mij verkeerde) kant op te gaan. Het belooft in ieder geval niet veel goeds voor de rest van de avond...

Gelukkig heb ik een moment gekregen om rustig te ontspannen: ik sta nog steeds keurig met mijn neus tegen de wand en handen in mijn nek. Ik spits mijn oren, scherp op elk geluid. Ik hoor dat Zij iets pakt wat mij doet denken aan iets met gespen. Wat het is? Echt geen idee! Kort hierna hoor ik hoe Zij enkele laden open en dicht doet. Waarnaar is ze op zoek? Zal ik mij gewoon omdraaien en zeggen dat ik dit niet wil en dat we eerst even moeten praten? Eigenlijk durf ik dat niet want ik weet dat ik het onderspit delf als Zij mij diep